

HOSPODIN JE KRÁL SLÁVY

Brány, zvedněte výše svá nadpraží, výše se zvedněte, vchody věčné, ať může vejít Král slávy. (Ž 24:7)

1. čtení: Lukáš 12:1-9

Hlavní čtení: Žalm 24

I. MY PATŘÍME BOHU

Milí bratři, milé sestry,

vzpomenete si, který žalm jsme četli při pátečních, silvestrovských bohoslužbách? Ano, byl to Ž 23. Žalm, který máme rádi. Žalm, který k nám stále znovu promlouvá, který nás potěšuje a uklidňuje. Je to velice intimní píseň, ve které David vyjadřuje, že Bůh je mu nablízku, jako je pastýř nablízku svým ovečkám.

Dnešní, právě přečtený 24. žalm je – troufám si tvrdit – méně známý. Možná proto, že na první poslech není tak dojemný. Že se hned nedostane čtenářům a posluchačům pod kůži. Možná proto, že není tak intimní. Na druhou stranu: Tento dnešní Davidův žalm je neméně krásný. Začíná mocným prohlášením. Otevřeným vyznáním. Hlasitou proklamací. Žalmista troubí do světa svou vírou v Boha. Jen ať ho slyší co nejvíce lidí, když vyznává:

- *Hospodinova je země se vším, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí.*

A přesně toto, domnívám se, potřebujeme společně na začátku nového roku připomenout a utvrdit se v tom: Že Bohu patří celý svět, celý vesmír. Že Bohu náleží každá kapka vody, každé zrnko písku, každý list stromu, každá sněhová vločka, každý mravenec, každá srnka, každý kámen, každý člověk. Protože všechno, co jest, je jeho stvořením, dílem jeho rukou. Všechno mu tedy patří. A pokud mu všechno patří, pak se mu také – jako Stvořiteli – všechno zodpovídá. Není nic, co by se mohlo osamostatnit. Není nikoho, kdo by mohl říct: *Já patřím sám sobě. Já jsem sám svůj. Já ve svém životě zodpovídám jen sobě samému.*

Možná namítnete: *Ale vždyť právě to lidé říkají. A poměrně často. Myslí si, že jsou svými vlastními pány. Mluví takto bohorovně a podle toho jednají. Nikomu se zodpovídát nechtějí. A tak to nedělají. Ani lidem, a už vůbec ne nějakému Bohu.* Dobře. Je tomu tak. To musíme uznat. Ale poslední slovo nad touto duchovní rebelií bude mít Bůh sám. A my můžeme jen doufat a modlit se, aby co nejvíce lidí v životě do hloubky pochopilo a přijalo ve svém srdci, že nepatří sami sobě. Že patří Hospodinu. Bohu, který je uvedl do života, jako celé to stvoření kolem nich. Že náleží Bohu, který dokonce sám přišel doprostřed svého stvoření, aby v Ježíši Kristu napravil to, co lidé kazí. Aby nás smířil jednou provždy se sebou samým. Kvůli tomu neváhal vynést všechny naše hříchy dokonce na kříž, kde za nás umíral.

Ne, my si jistě nepřejeme, aby se tuto důležitou pravdu lidé dozvěděli až na posledním soudu. To už bude pozdě. Co to znamená pro nás? Především, že se nemáme stydět za naši víru. Představuji si, jak nahlas král David zpíval tento svůj žalm. Aby ta pravda, kterou zapsal, byla slyšet. Aby zasáhla srdce mnohých. Třeba je to trochu uhozená představa... Nicméně se domnívám, že by na nás, na naši řeči a na našich činech měli lidé kolem nás vidět, že my rozhodně nepatříme sami sobě. A nikdy patřit pouze sami sobě nechceme. Že jsme rádi, že patříme Bohu. Hospodinu, který nás stvořil, který nás spasil, který nás posvěcuje a je s námi a bude s námi na věky věků.

II. MY SE NEMUSÍME BÁT

Další věc, která z toho vyplývá: Tato biblická píseň zahání náš strach. My se přece bojíme kde čeho, co je kolem nás. My se bojíme kde koho, kdo žije kolem nás. Ale všechno, co kolem nás je, každý, kdo v naší blízkosti bydlí, je pouhý výtvar Boha. Boha, kterému my důvěřujeme a na jehož pomoc se spoléháme. V závěrečné kapitole listu Židům čteme:

- *Proto smíme říkat s důvěrou: 'Pán při mně stojí, nebudu se bát. Co mi může udělat člověk?' (Žd 13:6; viz Ž 56:12; 118:6)*

Bratři a sestry, ať už v tomto roce povedete jakékoli pře a rozmíšky s druhými lidmi... Ať už se budete bát členů své rodiny, svých sousedů či úplně cizích lidí... Ať už vás budou strašit mocnáři, kteří chrastí zbraněmi, nebo tvrdí šéfové v práci, nebo manželky přísně vyžadující doma pořádek a plnění všech slibů... Nezapomínejte, komu vy sami patříte. A ty, kteří na to zapomínají či to vůbec ještě nevědí, v modlitbách svěřujte našemu laskavému Stvořiteli. Snad i na nás se ukazuje něco z té oslnivé záře našeho Pána. (2K 3:18) Snad i z našeho života se druzí mohou dozvědět o našem Spasiteli Ježíši Kristu.

Ale my nemáme strach jen z některých konkrétních lidí... My máme obecně strach, že svět v následujících měsících či letech upadne do chaosu. Jak to dopadne na Ukrajině? Bude válka? A jak to ovlivní život v naší zemi? Budeme mít čím zaplatit zálohy za plyn a elektřinu? Budeme zdraví?

Zbavíme se konečně v příštím roce covidu a spolu s ním mnohých neblahých dopadů na zdravotnictví, školství, ekonomiku země, sociální systém? A budeme mít vůbec nějaké peníze na důstojný život? Vždyť všechno skokově zdražuje! A co voda? Neztratí se úplně z naší krajiny? Jak to všechno a mnohé další věci ovlivní náš život? A jak to ovlivní naše mezilidské vztahy? Řád, na který jsme po léta zvyklí, se nám může v této době zdát velice chatrný. Jako by každou chvíli měl nastat kolaps. Jako by svět měl upadnout do chaosu. Tak, bratři a sestry, nezapomínejme, co nám dnes Bůh o sobě sděluje:

- ² *To on základ na mořích jí kladl, pevně ji usadil nad vodními proudy.*

Vody, o kterých zde David zpívá, jsou vody chaosu. Vody, které útočí na dobrý řád Božího stvoření. Ale Hospodin své stvoření ukotvil pevně. A tuto jistotu víry si musíme uchovat, protože jinak bychom se z toho všeho, co prožíváme, co vidíme a slyšíme z médií, mohli normálně zbláznit. Hospodin je garantem toho, že jeho stvoření do chaosu neupadne.

III. MY SMÍME KONAT DOBRO

A zase slyším námitku: *Ale vždyť je kolem nás tolik zla.* Ano, to je pravda. Ovšem tím se dnešní biblický zpěv nezabývá. Neodpovídá na tyto palčivé otázky a plačtivé námitky. Jako by nám dnes David odpověděl: *Díváš se, křesťane, kolem sebe a vidíš mnoho zlého? Připadá ti, že Bůh snad ani není za kormidlem? Jako by přenechal velení lodi s názvem „Svět“ tomu Zlému? Ptáš se, co s tím? Tak já ti povím, co s tím. Ty následuj Ježíše Krista. Ochotně a rád. Protože jít za Ježíšem znamená činit dobro. Skutečné dobro, ke kterému nás Bůh stvořil a ke kterému nás volá. A tento svět potřebuje dobro. Místo abys vedl neplodné debaty o tom, proč je ve světě tolik zlého, čin dobro.* Slovy krále Davida:

- ³ *Kdo vystoupí na Hospodinovu horu? A kdo stanout smí na jeho svatém místě? ⁴ Ten, kdo má čisté ruce a srdce ryzí, ten, kdo nezneužije mou duši, ten, kdo nepřísahá lstivě. ⁵ Ten dojde požehnání od Hospodina, spravedlnosti od Boha, své spásy. ⁶ To je pokolení těch, kdo se na jeho vůli dotazují. Ti, kdo hledají tvou tvář - toť Jákob.*

My všichni přece chceme být Bohu nablízku. Vždyť on není jen naším Stvořitelem. On je i naším Zachráncem, naší spásou. Proto v životě kráčíme za ním. Jemu vstříc. A to nám umožnil on sám. Skrze Pána Ježíše Krista očistil naše ruce i naše srdce, potřísněné hříchem. Dává nám svého svatého Ducha, který nás vede k dobrému životu s druhými lidmi. Což s pokorou a se zármutkem vyznáváme, když se nám nedaří. A mluví s námi. A my se právě jeho dotazujeme, jak máme žít, co máme dělat, kde máme být.

Tento žalm nám nechce sdělit, že se musíme snažit, abychom jednou mohli být s Bohem. Je tomu přesně naopak: Protože Bůh je už v Kristu Ježíši s námi, my smíme žít podle jeho přání, podle jeho pravidel hry, podle jeho vůle. My smíme jednat s druhými lidmi laskavě, bez postranních úmyslů. Smíme o druhých lidech mluvit pěkně, bez pomluv, výmyslů a lží. Smíme být pro druhé lidi čitelní.

A teď pozor: Nic navíc tím nezískáme. Nezískáme větší Boží přízeň. Nezískáme jeho mimořádné požehnání. Nezískáme si tím život věčný. Vždyť to všechno už nám v Kristu sám vybojoval. A daroval nám to z lásky a milosti. To všechno už jsme dostali. Což nás jen tak mimochodem zavazuje žít v tomto světě jako Boží děti, vědomě, radostně, opravdově.

IV. MY SMÍME OTEVŘÍT BOHU NAŠE SRDCE

Milí bratři, milé sestry, dnes společně vstupujeme do nového roku. To nejdůležitější, co smíme a můžeme dnes učinit, je, že necháme vstoupit Boha, toho Krále slávy do našeho srdce, do našeho života. K tomu nás dnešní žalm vybízí:

- *Brány, zvedněte výše svá nadpraží, výše se zvedněte, vchody věčné, ať může vejít Král slávy.*

David zřejmě myslel na Hospodinovu schránku, kterou kněží vnášeli do Jeruzaléma, ten symbol Boží blízkosti. My myslíme na Ducha svatého, který musí být uprostřed toho duchovního Jeruzaléma, uprostřed církve Kristovy, v nitru jednoho každého z nás. Pokud to znamená, že musíme otevřít Duchu svatému cestu, aby mohl vejít, že musíme zvednout ty věčné brány našeho nitra, pak ho o to pokorně poprosíme. Aby nám s tím on sám pomohl. Dnes chce Bůh vejít k nám. Činí to skrze své slovo, které slyšíme. I skrze svého Ducha, kterého neslyšíme jinak než vnitřně. Činí tak na základě Kristovy oběti. Na základě oběti lásky, kterou budeme společně za malou chvíli připomínat a prožívat kolem stolu Páně.

Tento Bůh, Král slávy, mocný bohatýr, bohatýr v boji chce dnes přijít k nám. My o to bojovat nemusíme. Bohatě stačí, když složíme všechny naše zbraně. Když k jeho nohám složíme všechnu naši pýchu, všechno naše sobectví, všechny naše hříchy. Když mu to všechno vydáme. A když mu pak vydáme sami sebe. Ať on sám, bratři a sestry, v nás kraluje. Dnes, na počátku nového roku. Po celý nový rok. Po celý náš život. Po celou věčnost. Amen.